

[Justitsministeren]

Jeg går ud fra, at når hr. Bernhard Baunsgaard siger, som det bliver sagt, at der er sket en ændring af ordlyden i et bestemt afsnit i politiets lærebog, så har hr. Bernhard Baunsgaard belæg for sin udtalelse.

Jeg vil gerne sige mange tak for en meget venlig modtagelse af forslaget. Den kommer ikke uventet, for jeg ved fra tidligere debatter i folketinget, at der fra alle sider – og det er bekræftet i dag – uden undtagelse har været et stærkt ønske om, at et forslag af denne art blev fremsat. Jeg er også klar over, at der – som det er fremgået i dag af diskussionen – har været et ønske om, at man gik lidt videre, at man tog en bredere sagskreds med ind i dækningen, sådan at forstå, at der blev mulighed for altid at beskikke en advokat til støtte for den forurettede. Det er nok muligt, som det siges i bemærkningerne, at man på et senere tidspunkt, når man har gjort erfaringer på dette område, skal udvide støtten til at omfatte nye grupper af forurettede. Jeg tror imidlertid, som det tidligere er sagt, at det vil være klogt og rigtigt, at vi starter på dette meget, meget vigtige område, og at vi gør erfaringer på dette område og så nøje overvejer, i hvilket omfang det er rigtigt og nødvendigt at udvide kredsen.

Jeg kan i hvert fald se, at det problem, som fru Ebba Strange rejser, om dem, der er ofre for vold inden for hjemmets fire vægge, er et vanskeligt problem af adskillige grunde, bl. a. af den grund, at det hører til de sager, hvor det er næsten umuligt, i en række tilfælde i hvert fald, at skabe, hvad skal man sige, et bevis for en situation, der kan give anledning til klage og til retsforfølgning. Det er af gode grunde ekstra vanskeligt i disse situationer. Men forstå det ikke som en total afvisning. Jeg har bare ønsket at sige, at netop på de områder er det sværere end i andre sager at føre en sag frem til domfældelse ved retten. Så kan fru Ebba Strange måske sige: ja men så er der måske så meget desto mere grund til at sætte ind med en særlig bistand i de tilfælde. Jeg skal ikke afvise det ét hundrede procent på forhånd, men det er nok et område, hvor der er særlige problemer forbundet med at foretage en udvidelse.

Der er flere, der har været inde på problemet, om ikke den beskikkede advokatstøtte skal gå ud over det juridiske. Der er også dem, der har været inde på spørgsmålet, om ikke man skulle åbne mulighed for, at andre

personer blev gjort til støttepersoner for den pågældende. Jeg skal ikke kunne sige hverken definitivt ja eller definitivt nej til et sådant ønske om at udvide muligheden for at give konkret støtte, men jeg tror, det er meget vigtigt at fastholde forslaget grundtanke, nemlig at der er tale om en advokat. Ikke mindst af den grund, at et af de steder, hvor bistanden er mest nødvendig, er i selve retssalen, og af mange andre gode grunde tror jeg, det er rigtigt, at der er tale om en advokat med et dybtgående kendskab til forholdene, sådan som de er i en retssal.

Det udelukker naturligvis ikke, at der kan være de situationer, hvor yderligere støtte for den forurettede kan være nødvendig og rigtig, men dér mener jeg egentlig, at den grundtanke, der er i forslaget, og det, der står i bemærkningerne, viser, at det bl. a. skal være advokatens opgave at hjælpe den forurettede til at få den bistand, som samfundet i øvrigt byder på, på det rigtige tidspunkt og i det nødvendige omfang, få den bistand, samfundet i øvrigt byder på over for mennesker, som er i en så ubehagelig og belastende situation.

Der er rejst det spørgsmål, om det ville være rigtigt at søge en lovændring gennemført, så der direkte blev navneforbud i sager af denne art, i voldtægtssager. Der er jo i dag forskellige bestemmelser i retsplejeloven, som giver mulighed for at hindre, at den forurettedes navn bliver nævnt i referater og på anden måde bliver offentligt bekendt. Der er reglerne i § 29 i retsplejeloven om dørlukning og i § 31 om nedlæggelse af navneferatforbud. Men det er rigtigt, at disse regler ikke er absolutte, og det vil sige, at man ikke i alle tilfælde kan sikre, at den forurettede forbliver anonym.

Jeg vil være betænkelig ved i dag at give udtryk for en bestemt opfattelse med hensyn til gennemførelsen af et generelt forbud mod offentliggørelse af den forurettedes navn i visse sager eller i måske alle sædelighedssager. Men jeg er indstillet på i løbet af kort tid at anmode Dommerforeningen, anklagemyndigheden, politiet og forsvarerne om en udtalelse om spørgsmålet, og så vil jeg vende tilbage til sagen over for retsudvalget. Jeg kan godt se, at der er et problem, og jeg kan godt se, at de undtagelser, der måske kan begrunde, at det er urigtigt med et navneforbud, formentlig vil være meget, meget sjæl-